

Budapestre vonatkozó ujságcikke

Osztályozás

614.445

Szerző:

Hely

Cím: *Hogyan gondoskodott ápolónőiről a Gondviselés*

Idő

"1921"

Forrás: *Új Nemzedék*

Személy

Bp. (Hely)

1921 IV 6 (Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 22

Székesfővárosi háziyomda 1920

Hogyan gondoskodott ápolónőiről a Gondviselés?

Nyugdíjjal hívogatták s egy-háromezer koronával szélnek eresztették őket

— Az Új Nemzedék tudósítójától —

A Gondviselés ápolónőket képző egyesület jótékony egyesületek s magánosok adakozásából alakult. Az állam évi huszezer, a főváros tízezer koronával járult hozzá fenntartásához. Volt az egyesületnek szépen felszerelt, nyolc teremmel bíró kórháza az Ilka-utcában, ahol a háboru ki-törése után elsőrangú ápolásban részesítették az odautalt katonatisztakat. Az egyesület kimondott célja az volt, hogy elsőrangú, megbízható, művelt ápolónőket képezzen ki. Alapszabály szerint csak négy polgárit vették, keresztény uri családból való lányokat vettek föl, akiknek jó ellátást, ruházatot ígértek s munkaképtelenségük után nyugdíjat. Az ápolónőktől megkövetelték, hogy keletét hozzanak, kétszáz korona övadóbot letegyenek s míg az egyesület kötelékébe tartoztak, nem mehettek férjhez. Hat hónapig a nővérek elméleti oktatásban részesültek, akkor vizsgáltak. Majd egy évi tanulóév következett újra vizsgával a végén s az ápolónő csak további három év múlva kapta meg az oklevelét s csak ezután adtak neki negyven korona havi fizetést, ami havi négykoronás emelésekkel nyolcvan koronára emelkedhetett föl. Addig tíz kor. zsebpénzüket volt a nővéreknek. A háboru alatt az ápolónőket kiküldhette az egyesület házakhoz s amit kerestek, be kellett szolgáltatniok az egyesület pénztárába.

Ebből már látható, hogy az egyesületbe belépőket nem a jó kenyérkereset, szűz állás és anyagi érdekek, de a szép és szent cél lelkesítette; az élet feláldozni a szenvedő emberiségnek.

A Gondviselés egyesület kezdetben nagyszere-

nyen működött, de Gellért Elemér igazgató-főorvos és Monien Emilia, egy Németországból jött nővér ideje óta egyre nagyobb bajokkal kezdett küzdeni. Liszt zsákszámba, láda cukrok, fél sertések, souka stb. tüntek el. A Károlyi-kormány alatt már nagyon rosszul állt a kórház ügye s állandó deficittel dolgozott, úgy hogy egy váratlan napon, 1919 november 1-én a Gondviselés minden előzetes felmondás nélkül elbocsájtotta a nővéreket négyöt-nyolc évi szolgálat után. Az ápolónők télviz idején, hajléktalanul, élelem és pénz nélkül elmehettek, hogy mire jut a rajongó ember, ha szép és szent célokért áldozza föl magát.

Az ápolónők elszéledtek, néhányan azonban nem tudtak túrni a felháborító bánásmódot s megbízták Molnár Lajos ügyvédet ügyük vitelével, aki három havi felmondási időre járó összegert s végkielégítést, illetőleg a nyugdíjigény megváltásáért megindította a pert az egyesület ellen.

A bíróság három óra járó ítélet, természetbeni ellátás fejében 9—9 ezer koronát ítelt meg. Ezt azonban a Gondviselés megfellebbezte. Az egyesület közben végkielégítés címén elküldött egy és háromezer koronát, de csak azoknak, akik nem poroltak s ezt is végkielégítésül.

Monien Emilia, a német főápolónő gondoskodott magáról s negyvenezer koronát vett föl az egyesülettől s mint ki dolgát nagyszerűen végezte, visszautazott Németországba.

A tönkrement egyesületet a Lorántffy Zsuzsanna-egylet vette át. Most már arra vagyunk kíváncsiak, mi történik a szélnek eresztett, beugratott ápolónők nyugdíjával, amire csekély fizetésükből le is vontak havonta? Történik-e egyáltalán valami? A Gondviselés megszűnt-e? Fizeti-e ennek a felháborító esetnek a becsületes számláját, vagy ha az egyesület már nem létezik, kinek a kötelessége, hogy fizesse? Szegény, hívó, rajongó embereket még se lehet talán a falnak futatni. (bf.)